

اول ماه مه، روز جهانی کارگر، گرامی باد!

✘ کانون نویسندگان ایران

در چنین شرایط طاقت فرسا و اسارت باری، مناسبت اول ماه مه امسال را مغتنم می‌شماریم و ضمن گرامی داشت این روز، همصدا با کارگران سراسر جهان اعلام می‌کنیم که ما به اوقات فراغت نیاز داریم.

اول ماه مه یاد آور روزی است که در آن کارگران شیکاگو در آمریکا جان خود را فدا کردند تا بعدها در سراسر جهان به جای شانزده، چهارده، یا ده ساعت کار روزانه، ۸ ساعت کار کنند. زمان طرفی است که توانایی‌های انسان در قالب آن شکوفا می‌شود و کارگران شیکاگو بدین سان می‌خواستند اوقات فراغت داشته باشند تا بتوانند استعدادها و ظرفیت‌های انسانی و فرهنگی خود را نیز رشد دهند.

در جهان امروز و به ویژه در جامعه‌ی کنونی ایران، این مسئله بیش از هر زمان دیگر موضوعیت دارد. کارگران ایران- اعم از یدی و فکری- چنان در بند ابتدایی‌ترین نیازهای اقتصادی گرفتار آمده‌اند که حتی اگر کار شبانه را هم به کار روزانه بیفزایند باز هم از پس نیازهای روزمره‌شان بر نمی‌آیند. آنان به هر زبان به ما می‌گویند اینک بیش از هر زمان دیگر به فراغت نیاز دارند تا بتوانند روزنامه بخوانند، کتاب بخوانند، فیلم ببینند، موسیقی گوش دهند، مسافرت بروند، تفریح کنند، اوقات بیشتری را با اعضای خود بگذرانند و سرانجام از چنان فرصتی برخوردار شوند که بتوانند فارغ از سرکوب‌های معمول، تشکل‌های مستقل خود را برپا دارند و با تکیه بر آنها برای خواست‌های انسانی‌شان مبارزه کنند.

در چنین شرایط طاقت فرسا و اسارت باری، مناسبت اول ماه مه امسال را مغتنم می‌شماریم و ضمن گرامی داشت این روز، همصدا با کارگران سراسر جهان اعلام می‌کنیم که ما به اوقات فراغت نیاز داریم.

کانون نویسندگان ایران

۹ اردیبهشت ۱۳۹